

Arrest

nr. 279 020 van 20 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die verzoeker had ingediend op 27 april 2021, onontvankelijk verklaard.

1.2. Op dezelfde datum werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: V., R.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Khasavyurt
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”

1.3. Het beroep dat verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) indiende tegen de onder punt 1.1 vermelde beslissing, werd bij het arrest 279 020 van heden verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- “- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 1 § 1, 11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 3 EVRM ;*
- Schending van het artikel 8 EVRM en het respect voor de menselijke waardigheid ;*
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.*

6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men alle elementen tegen elkaar afweegt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker de niet over een geldig paspoort beschikt.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Het recht op een privé- en gezinsleven en familiale banden

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Het artikel 74/13 Vw. stelt uitdrukkelijk dat de verweerder rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het respect voor het familieleven en het gezinsleven staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw. maar ook in het artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Naast het artikel 8 EVRM, worden het gezinsleven en de familiebanden ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepalingen.

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Verzoeker werd in het verleden het slachtoffer van de moeilijke familiale situatie, waardoor hij feitelijk werd gescheiden van zijn moeder en zussen. Zij kregen allen voorlopig verblijfsrecht.

Verzoeker woont echter met zijn naaste familieleden (ouders en zussen) en vormt met hen een kerngezin. Dit kerngezin valt evident onder de bescherming bedoeld in art. 8 EVRM en het art. 74/13 Vw.

Het is van belang, nu dat het gezin terug herenigd is, dat verzoeker zijn leven samen met hun verder kan uitbouwen. Een onzekere verblijfssituatie van verzoeker is tevens nefast voor de onderlinge familiale relaties. Verzoeker kan niet zijn familie achterlaten om zijn aanvraag in te dienen in een land waar hij zelf niemand kent en waarmee hij geen band mee heeft.

De verwerende partij gaat er verder aan voorbij dat de verzoekende partij naast een gezinsleven ook een privéleven heeft opgebouwd gedurende zijn lang verblijf in België. Verzoeker woont al 14 jaar in België! Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is, zijn scholing heeft gedaan en hij hier duurzaam en lokaal verankerd is. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van de verzoekende partij, wat in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

Er is dus sprake van familiale banden waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken in de bijlage 13 echter geen rekening mee hield.

Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd en werkbereid.

Verzoekers scholing is nog lopende.

Hij kan hier aan de slag, wanneer hij over de juiste documenten beschikt.

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker niet over een geldig paspoort beschikt.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn precaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die hij heeft ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België en heeft hier zijn identiteit gecreëerd. Een terugkeer naar Rusland zou aldus een schending betekenen van de artikelen 8 en 3 EVRM en het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende 14 jaar in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van de verzoeker.

Verzoeker vormt een kerngezin met zijn moeder en zussen die allen over geldig verblijfsrecht beschikken. (zie het stuk 3)

Verzoeker verblijft al een lange periode in België, waarbij hij in België zijn identiteit heeft gevormd en zijn jeugdjaren heeft doorgebracht. Hij gaat hier naar school gegaan en beschouwt het Nederlands als zijn taal.

Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier en onder meer ook uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

(zie stuk 2)

Verzoeker heeft verder een affectieve band met zijn familieleden waarmee hij een kerngezin vormt.

Dit werd ook aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw. Dat verzoeker bij de aanvraag minderjarige was en dit nog steeds in rekening diende te worden genomen bij de beoordeling.

Verzoeker die als minderjarige toekwam in België heeft een sterkere band met België dan met Rusland.

Verzoeker is in België sinds zijn 4 jaar!

Hij vormt een kerngezin met zijn familie die hier over verblijfsrecht beschikt.

Hij is hier als adolescent opgegroeid en liep hier school.

Hij heeft zijn identiteit in België gevormd.

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had de verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie en van familiale banden, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

Zo maakt de verzoekende partij al jaren deel van de Belgische samenleving, waarbij hij hier zijn identiteit als opgroeiende tiener heeft opgebouwd. Hij gaat hier naar school en volgt stage. Hij heeft hier vrienden voor het leven gemaakt en is ondertussen een respectvolle geëngageerde man.

Hij heeft zijn identiteit in België als minderjarige gevormd.

Het is vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is om familie zijn vrienden, burens en zijn netwerk in België achter te laten.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen en familiale banden die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkeheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

6.3.

EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkeheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 14.02.2022 en ter kennis gebracht op datum van 28.04.2022 te schorsen en te vernietigen."

2.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie zodat verzoeker er zich niet dienstig op kan beroepen. Volgens het Hof maakt het recht om te worden gehoord wel integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Verzoeker betoogt dat hij niet deugdelijk werd gehoord vooraleer de bestreden beslissing werd genomen en mocht hij wel zijn gehoord zou dit tot een andere beslissing geleid kunnen hebben, zo stelt hij.

De Raad wijst erop dat het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is genomen nadat verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of verzoeker heeft aannemelijk gemaakt dat er buitengewone omstandigheden zijn die hem toelaten om zijn aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of verzoeker al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag naar behoren zijn situatie heeft kunnen toelichten en de nodige documenten heeft kunnen verschaffen met betrekking tot elementen die een mogelijke terugkeer zouden kunnen verhinderen en dat hij zijn belangen nuttig heeft kunnen

verdedigen. Daarmee is het doel van het hoorrecht bereikt. In de mate dat verzoeker meent dat doordat hij niet persoonlijk is gehoord dit een schending van het hoorrecht zou uitmaken die zou moeten leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, kan hij niet gevolgd worden, temeer nu hij niet aantoonst dat en om welke redenen hij niet alle relevante elementen zou hebben kunnen overmaken aan het bestuur.

Verzoeker betoogt daarnaast dat de verwerende partij geen individuele beoordeling heeft gedaan van zijn situatie zoals dit wel wordt vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat ze de motiveringsplicht schendt. Hij voert aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met zijn familielevens zoals beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en de elementen die een verregaande integratie aantonen. Enerzijds meent hij dat hij een effectief familie- en gezinsleven heeft met zijn moeder en zussen, die hier verblijfsrecht hebben, en met zijn vader. Anderzijds verwijst hij naar zijn privéleven dat hij gedurende zijn lang verblijf van 14 jaar in België heeft opgebouwd.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. Dit recht is evenwel niet absoluut. Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie heeft ook betrekking op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familielevens van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepalingen. Verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling een ruimere beoordeling behoeft dan deze in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op de elementen die hij had ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De motieven van de beslissing die oordeelde over de aanvraag werden in het arrest nr. 279 019 door de Raad getoetst aan artikel 8 van het EVRM en er werd geen schending vastgesteld.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten *in casu* een andere beoordeling vraagt van de elementen die werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Gelet, verder, op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familielevens in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een schending van deze bepaling aannemelijk, temeer nu hij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Bijgevolg maakt hij evenmin aannemelijk dat er geen individueel onderzoek is gebeurd naar zijn situatie.

Waar verzoeker een schending van de motiveringsplicht aanvoert en stelt dat de verwerende partij nergens motiveert over de persoonlijke elementen eigen aan zijn dossier en een stereotiepe motivering hanteert, stelt de Raad vast dat *in casu* wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de door verzoeker niet betwiste vaststelling dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name een geldig paspoort.

In de mate dat verzoeker erop alludeert dat in de bestreden beslissing andermaal zou moeten worden gemotiveerd over de elementen die reeds werden betrokken bij de beslissing over zijn machtigingsaanvraag, met name zijn gezins- en privéleven toont hij zijn belang daar bij niet aan. Die beslissing werd immers aan verzoeker betekend, samen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weet dus op grond van welke motieven de verwerende partij heeft geoordeeld dat hij kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat hij zich ertegen kan verdedigen, meer nog, heeft hiertegen een beroep ingediend, dat inmiddels door de Raad werd verworpen.

Waar verzoeker, tot slot, nog een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, artikel 74/14, en 1, § 1, 11° *juncto* 1, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, laat hij na om deze vermeende schendingen uiteen te zetten. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS